

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்-109)

Nov (2) / 2011

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்கனே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....21
6. திருவிருத்தம்.....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 86)

521. அநந்தாத்மா

அந்தக் கூர்மத்தின் மேலே அனைத்து உலகிற்கும் ஆதாரத் தூணாக இருக்கின்ற ஆதிசேஷனுக்கு அந்தராத்மாவாக உள்ளவன் என்பதால் அநந்தாத்மா என்னும் திருநாமம் கொண்டான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

ஜயஸம்ஹிதை - ஆதாரசக்தேரூபரி விமலம் தீப்தவிக்ரஹம் ஜ்வாலாசத ஸமாகீர்ணம் சங்கசக்ரகதாதரம் அநந்தேசம் ந்யஸேத் - ஆதாரசக்தியின் மீது நிர்மலமாக பிரகாசிக்கின்ற திவ்யமங்களமான திருமேனியைக் கொண்டவனாகவும், பல ஜ்வாலைகளைக் கொண்டவனாகவும், சங்கு-சக்ரம்-கதை ஆகியவற்றை உடையவனாகவும், ஆதிசேஷன் மீது சயனித்தவனும் ஆகியவனை த்யானிக்கக் கடவன்.

சக்ரலாங்கலஹஸ்தம் ச ப்ரணமந்தம் பராவரம் - யார் தனது திருக்கரங்களில் சக்கரத்தையும், உழுகின்ற ஏர் ஒன்றையும் வைத்துள்ளானோ, யார் அவனை வணங்குகின்றார்களோ; யாரை ஒப்பிடும்போது மற்ற தெய்வங்கள் அனைத்தும் தாழ்ந்தவையோ.

522. மஹோத்திசய:

பிரளயத்தின்போது அவனே ஆதிசேஷன் என்னும் படுக்கையில் சயனித்தபடி உள்ளதால், மஹோத்தி என்னும் திருப்பாற்கடலில் சயனிப்பவன்.

523. அந்தக:

அப்போது அனைத்தையும் நாசம் செய்பவன் என்பதால் அந்தக: எனப்பட்டான். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (120-23) - அந்தே ப்ருதிவ்யாம் ஸலிலே த்ருச்யஸே த்வம் மஹோரக: - இந்த உலகின் முடிவின்போது நீ ஸமுத்திரத்தில் உள்ள ஆதிசேஷன் மீது காணப்படுகிறாய்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-5-20) - ஆஸ்தே பாதாளமூலஸ்த: சேஷ: அசேஷஸுரார்சித: - சேஷனாக (ஸங்கர்ஷணன்) பாதாளத்தில் அனைத்து தேவர்களாலும் அர்ச்சிக்கப்பட்டபடி உள்ளான்.
- ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (2-5-22) - யஸ்யைஷா ஸகலா ப்ருதிவீ பணாமணிசிகாரூணா ஆஸ்தே குஸும மாலேவ கஸ்தத்வீர்யம் வதிஷ்யதி - ஆதிசேஷனின் படம் எடுத்த தலைகளில் காணப்படும் மணிகளின் சிவந்த நிறம் பிரதிபலிக்கும்படியாக, சிவந்த மாலை போன்று அவனிடம் இந்த உலகம் காணப்படுகிறது. அவனுடைய வலிமையை யாரால் விவரிக்க இயலும்?
- கந்தர்வாப்ஸரஸ: ஸித்தா: ஸகிந்நரமஹோரகா: நாந்தம் குணாநாம் கச்சந்தி தேநாநந்த: - கந்தர்வர்கள், அப்ஸரஸ்ஸுகள், கிந்நர்கள், ஸித்தர்கள், உரகர்கள் என்று யாருமே அவனுடைய குணங்களின் எல்லையை அறிய இயலாது. இதனால் அவன் அநந்தன் எனப்படுகிறான்.
- தஸ்ய வீர்யம் ப்ரபாவம் ச ஸ்வரூபம் ரூபமேவ ச ந ஹி வர்ணயிதும் சக்யம் ஜ்ஞாதும் வா த்ரிதசைரபி - அவனுடைய வீர்யம், பிரபாவம், ஸ்வரூபம், ரூபம் ஆகிய எதனையும் எந்த தெய்வத்தாலும் முழுவதுமாக வர்ணிக்க இயலாது.
- கல்பாந்தே யஸ்ய வக்த்ரேப்யோ விஷாநலசிகோஜ்ஜ்வல: ஸங்கர்ஷணாத்மகோ ருத்ரோ நிஷ்க்ரம்ய அத்தி ஜகத்த்ரயம் - கல்பத்தின் முடிவில் அவனுடைய வாயில் இருந்து ஸங்கர்ஷணனைத் தனது ஆத்மாவாகக் கொண்டு ருத்ரன் வெளிப்படுகிறான். அப்போது அவனிடமிருந்து வெளிப்படும் சிவந்த விஷம் நிறைந்த ஜ்வாலைகள் மூலம் மூன்று உலகங்களையும் விழுங்குகிறான்.

524. அஜ:

அகாரத்தின் பொருளாக உள்ளவன். ப்ரளய காலத்தில் அனைத்து தத்துவங்களும் இவனிடம் லயித்தன. அப்போது இவன் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரணவத்திற்கு ஆதாரமாகவும், அனைத்து சப்தங்களுக்குக் காரணமாகவும் உள்ள அகாரத்தின் பொருளாக இவன் உள்ளதாகவே த்யானிக்கப்படுகிறான். தஸ்ய ப்ரக்ருதி லீநஸ்ய ய: பர: ஸ மஹேச்வர: - யார் ஒருவனிடம் இந்த ப்ரக்ருதி ப்ரளய காலத்தில் லயிக்கின்றதோ அந்தப் பரம்பொருளே மஹேச்வரன் ஆவான்.

525. மஹார்ஹ:

அப்போது ப்ரணவத்தால் பூஜிக்கப்படுபவன் என்பதால் இந்தத் திருநாமம் பெற்றான். ப்ரஹ்மணே த்வா மஹஸ ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத ஏதத்வை மஹோபநிஷதம் தேவாநாம் குஹ்யம் - ஜீவனை ப்ரணவத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு அர்ப்பணிக்கக்கடவன்; இதுவே மஹோபநிஷத்தில் காணப்படும் தேவரகசியம் ஆகும்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 109)

மேலே கூறப்பட்டதன் கருத்து என்னவென்றால் - ப்ரமாணங்களுக்கும், அவற்றால் அறியப்படும் ப்ரமேய வஸ்துக்களுக்கும் இடையே உள்ள ஸம்பந்தம் என்பது, தன்னுடன் அதே நேரத்தில் காணப்படும் ப்ரமேய வஸ்துக்களை விட்டுப் பிரியாமல், சேர்ந்தே இருக்கின்ற தன்மை என்பது அல்ல; மாறாக அந்த ப்ரமேய வஸ்துக்கள் குறிப்பிட்ட காலம் மற்றும் இடம் ஆகியவற்றுடன் மட்டுமே தொடர்பு உடையன என்று எந்தக் காரணத்தினால் அறியப்படுகிறதோ, அந்தக் காரணத்திற்கு (அந்தக் காரணம் உண்டாகக் காரணமாக உள்ள கருத்திற்கு) ப்ரமாணங்கள் எதிர்மறையாக உள்ள தன்மை கொண்டவையாகும். இதே வாதம் மூலம் நினைவுகள் என்பது வெளியில் காணப்படும் வஸ்துக்கள் பற்றி மட்டும் உள்ளது என்பதும் மறுக்கப்படுகிறது; ஒரு குறிப்பிட்ட வஸ்து மறைந்த பின்னரும் அதனைப் பற்றிய நினைவுகள் தொடர்ந்து நீடிப்பதை நம்மால் காண முடியும் அல்லவோ?

(பூர்வபக்ஷியைப் பார்த்து) நீங்கள் இப்போது பின்வருமாறு வாதம் செய்யக்கூடும் (அதாவது பூர்வபக்ஷி இது போன்று வாதம் செய்யக்கூடும் என்று கருத்து). ஒன்றைப் பற்றிய ஞானம் உண்டாவதற்கு முன்னர் அந்த ஞானம் இருந்தது கிடையாது (ஸம்வித் ப்ராகபாவம்) என்ற நிலையை நாம் ப்ரத்யக்ஷமாக அறிய இயலாது; காரணம் அது போன்ற நிலை இப்போது இல்லாமையால் ஆகும் (அதாவது ஒன்றைப் பற்றிய ஞானம் ஏற்பட்ட பின்னர், அந்த ஞானம் அதற்கு முன்பாக இருந்ததா இல்லையா என்பதைக் கூற இயலாது; ஏன் என்றால் "முன்பு அந்த ஞானம் இல்லை" என்ற நிலை இப்போது இல்லை - காரணம் அந்த ஞானம் இப்போது ஏற்பட்டதால் ஆகும்). இதனை அறிய வேறு எந்தவிதமான வழியும் இல்லை என்பதால், எந்தவிதமான ப்ரமாணம் மூலமும் அறிய முடியாது. இந்த ப்ராகபாவம் குறித்த எந்தவிதமான ஆகம (ச்ருதி) ப்ரமாணங்களும்

காணப்படவில்லை. ஆகவே எந்தவிதமான ஆதாரமும் இல்லாத காரணத்தினால், “அநுபூதி என்னும் ஞானம் இதற்கு முன்பாக இருந்தது கிடையாது” என்ற ப்ராகபாவம் என்பது ஏற்றுக் கொள்ள இயலாத ஒன்றாகிறது (அதாவது ப்ராகபாவம் இல்லை என்றால் “இல்லாத நிலை இல்லை” என்று பொருள், ஆக எப்போதுமே உள்ளது என்று கருத்து).

மேலே உள்ள பூர்வபக்ஷ வாதத்தை மறுக்கிறார். நீங்கள் அநுபூதியானது ஸ்வயம்ப்ரகாசம் என்னும் தன்மையைக் கூறி இதுவரை உங்கள் வாதத்தைக் கூறி வந்தீர்கள். ஆனால் அந்த நிலையைச் சட்டென்று மாற்றிக்கொண்டு இப்போது ப்ராகபாவத்தைப் பற்றிய ப்ரமாணம் இல்லை என்று கூறுகிறீர்கள். இவ்விதம் கூறினால் நீங்கள் உங்கள் வாதத்தைப் பயன் இன்றிக் கைவிடவேண்டியதாகவே இருக்கும். ஏன்? அநுபூதியின் ப்ராகபாவம் மெய்யே என்று கூறுவதற்கான ப்ரமாணம் உள்ளது; ஒன்றைக் காண இயலவில்லை என்பதே அதன் இல்லாமையை உணர்த்துவதாக உள்ளது அல்லவா?

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 109)

மூலம் - நமஸ்ஸு ஆத்மநிசேஷபரமென்னுமிடம் நமஸ்காராத்மகம் யஸ்மை விதாயாத்ம நிவேதனம் இத்யாதிகளிலே ப்ரஸித்தம். ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்திலே ப்ரார்த்தநா பூர்வக ஆத்மநிசேஷபம் கண்டோக்தமாயிற்று. ஆகையால் அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிசுஷிபேத், ஆத்மாத்மயி பரந்யாஸ: இத்யாதிகளிலே அங்கிவிதாநம். இப்படியல்லாதபோது ஷட்விதா சரணாகதி: என்கிற வாக்யத்தில் ஆபாத ப்ரதீதியைக் கொண்டு ஸ்நாநம் ஸப்தவிதம் ஸ்ம்ருதம் இத்யாதிகளிற் சொன்ன ஸாநாநாதி பேதங்கள் போலே தனித்தனியே ப்ரபத்தி விசேஷங்களாகப் ப்ரஸங்கிக்கும். ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம் இத்யாதி வசநாந்தர பலத்தாலே நியமிக்கப் பார்க்கில் அப்படியே ப்ரார்த்தநா விச்வாஸாதிகளை ப்ரபத்தியென்று சொல்லுகிற வசநங்களையும் நியமித்து ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத: இத்யாதிகளிற்படியே நிசேஷமொன்றுமே அங்கி, இதரங்கள் அங்கங்கள் என்கை உசிதம். பூயஸாம் ந்யாயத்தைப் பார்த்தாலும் ஸாத்யகிதந்த்ர லக்ஷமீதந்த்ர அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதாதிகளில் ப்ரபத்த்யத்யாயங்களிலே நிசேஷபம் அங்கியென்றே ப்ரஸித்தம். த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: சரணாகதிரித்யுக்தா என்கிறதும் தத்ப்ரகரணத்திலே ப்ரதானமாகச் சொன்ன பரந்யாஸ பர்யந்தமென்னுமிடம் அவதாரண ஸஹக்ருத உபாய சப்தத்தாலே வ்யஞ்ஜிதம் ஓரொரு விவகைகளாலே அங்கங்களைப் ப்ரதானமாகச் சொல்லுகை லோகத்திலுமுண்டு. ஆலம்ப சப்தம் யாகபர்யந்தமானாற்போலே "சரணம் வ்ரஜ" இத்யாதிகளின் தாதுக்கள் ந்யாஸ நிசேஷப த்யாகாதி சப்தங்களாலே சொல்லப்பட்ட ஆத்ம யாகத்தைச் சொல்லுகை வைதிக மர்யாதைக்கு அநுகுணம். யாகமாவது இன்ன தேவதைக்கு இன்ன ஹவிஸ்ஸு என்று இங்ஙனே ஒரு புத்தி விசேஷம். இப்படி என் ஆத்மாவாகிற ஸ்வாதுதமான ஹவிஸ்ஸு ஸ்ரீமானான நாராயணன் பொருட்டு என்றிங்ஙனையிருப்பதொரு புத்திவிசேஷம். இவ்விடத்தில் ஆத்மயாகம் இவ்வாத்மநிசேஷபத்தில் ஸர்வபலார்த்திகளுக்கும் ஸாதாரணமான கர்த்தவ்ய ஸ்வரூபம் ரக்ஷாபரந்யாஸமென்னுமிடம் முன்பே சொன்னோம்.

ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணாதத்ர ப்ரயோகவிதி சக்தித:
 ஆத்மரக்ஷா பரந்யாஸ: அகிஞ்சநஸ்யாதிரிச்யதே
 அத: ஸ்ரீராமமிச்ராத்யை: பரந்யாஸ விவக்ஷயா
 ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யம்ச: ப்ரபத்திரிதி லக்ஷித:
 அக்ருதே து பரந்யாலே ரக்ஷாபேக்ஷண மாத்ரத:
 பச்சாத் ஸ்வயத்ந விரதி: ந ப்ரஸித்தயதி லோகவத்
 ஆகிஞ்சந்ய பரந்யாலோபாயத்வ ப்ரார்த்தநாத்மநாம்
 த்ரயாணாம் ஸௌஹ்ருதம் ஸூக்ஷ்மம் ய: பச்யதி ஸ பச்யதி

இப்படி அங்கபஞ்சக ஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷா பரந்யாஸமே ப்ரபத்தி சாஸ்த்ர
 மெல்லாவற்றிலும் ப்ரதானமான விதேயமென்று ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த
 வாதிறம்ஸாம்புவாஹ வரதாசார்யாதிகள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்.

விளக்கம் - நமோஸ்துதே என்பதில் உள்ள நம: என்னும் பதம் ஆத்ம
 சமர்ப்பணத்தைக் குறிக்கிறது என்னும் கருத்தை மந்த்ரராஜபத ஸ்தோத்ரம் (11) -
 நமஸ்காராத்மகம் யஸ்மை விதாயாத்ம நிவேதனம் - நமஸ்காரம் என்பதான
 ஆத்மசமர்ப்பணத்தை யாரிடத்தில் செய்து, தன்னுடைய துக்கம் அனைத்தும் நீங்கப்
 பெற்று, அடையவேண்டிய அனைத்தையும் அடைகிறானோ அந்த
 ஸர்வேச்வரனை வணங்குகிறேன் - என்பதில் காணலாம். ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில்
 ப்ரார்த்தனையைத் தொடர்ந்து ஆத்மசமர்ப்பணம் என்பது தெளிவாகவே
 உரைக்கப்பட்டது. ஆகவே கீழே உள்ள வாக்கியங்களின் மூலம் ஆத்மசமர்ப்பணம்
 என்பது "காப்பாற்றவேண்டும்" என்னும் ப்ரார்த்தனையைக் காட்டிலும்
 வேறுபட்டது என்பதும், ப்ரார்த்தனை என்பது அங்கம் என்பதும், ஆத்மசமர்ப்பணம்
 அங்கி என்பதும் விதிக்கப்படுகிறது:

- ஸாத்யகிதந்த்ரம் - அநேநைவ து மந்த்ரேண ஸ்வாத்மாநம் மயி நிக்ஷிபேத் -
 இந்த மந்த்ரம் கொண்டு ஒருவன் ஆத்மாவை என்னிடம் சமர்ப்பணம்
 செய்யவேண்டும்.
- லக்ஷ்மீதந்த்ரம் - ஆத்மாத்மயி பரந்யாஸ: - ஆத்மாவின் ரக்ஷணத்தை
 ஸர்வேச்வரனிடம் ஒப்படைத்தலே ஆத்மசமர்ப்பணம்.

இவ்விதம் கொள்ளவில்லையென்றால், அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-2-28) - ஷட்விதா சரணாகதி: - சரணாகதி ஆறு வகைப்படும் - என்பது போன்றதான வாக்கியங்கள், உள்ளது உள்ளபடி பொருள் கொள்ளப்படும்; இவ்விதம் பொருள் கொள்ளப்பட்டால், பாத்மஸம்ஹிதை - ஸ்நாநம் ஸப்தவிதம் ஸம்ருதம் - ஸ்நாநம் ஏழு வகைப்படும் - என்று கூறும் வாக்கியத்தின்படி நாம் எவ்விதம் ஸ்நாநம் என்பது ஏழு விதமாக உள்ளது என்று கொள்ளுகிறோமோ, அதே போன்று, ப்ரபத்தியின் ஐந்து அங்கங்களும், ஒவ்வொரு விதமான அங்கி (அல்லது ப்ரபத்தி) என்று கொள்ளப்பட்டுவிடும். ஆனால் லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (28-10) - ப்ரபத்திம் தாம் ப்ரயுஞ்ஜீத ஸ்வாங்கை: பஞ்சபிராவ்ருதாம் - ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியைச் செய்யக்கடவன் - என்னும் வரியின் மூலம், அங்கங்களை மேலே கூறப்பட்டது போன்று அங்கியாகக் கருதிவிட வாய்ப்பில்லை என்று வாதம் செய்யலாம். அப்படி என்றால் அதே வாதம் மூலமும், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-74) - ந்யாஸ: பஞ்சாங்க ஸம்யுத: - ந்யாஸம் என்பது ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியது - என்னும் வாக்கியம் மூலமும் "ப்ரபத்தி என்பது ப்ரார்த்தனை, ப்ரபத்தி என்பது விச்வாஸம்" என்று கொள்ளப்பட்டு, "நிசேஷபம் அல்லது சமர்ப்பணம் என்பது மட்டுமே அங்கி" மற்ற அனைத்தும் அங்கங்களே என்று தீர்மானித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

ஒரு குறிப்பிட்ட வசனத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஏதேனும் சந்தேகம் உண்டானால், அந்த வசனத்திற்கு அதிகப்படியான பொருள் எவ்விதம் அளிக்கப்படுகிறதோ (பூயஸாம் ந்யாயம்), அதன்படி கொள்ளப்படலாம். இதன்படி, ப்ரபத்தியைக் குறித்து ஸாத்யகி தந்த்ரம், லக்ஷ்மீ தந்த்ரம், அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை ஆகியவற்றில் உள்ளதைக் கொண்டால், ஆத்மசமர்ப்பணம் என்னும் நிசேஷபம் என்பது அங்கி என்றே ஆகிறது. அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை (37-31) - த்வமேவோபாயபூதோ மே பவேதி ப்ரார்த்தநாமதி: சரணாகதிரித்யுக்தா - நீயே எனக்கு உபாயமாக ஆவாய் என்று ப்ரார்த்தனை செய்வதே சரணாகதி என்றாகிறது - என்னும் ச்லோகத்தில், உபாயம் என்னும் பதம் ஏவகாரத்துடன் (நீயே என்பதில் உள்ள ஏவகாரம் - நீ மட்டுமே என்னும் பொருளில் கொள்க) வருவதைக் காண்பித்து, அதுவே பரந்யாஸம் அல்லது தன்னுடைய பொறுப்புகள் அனைத்தையும் அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்று கூறியது காண்க. நாம் பொதுவாகவே ஒரு பொருளின் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்த மற்றொரு பொருளை முக்கியமானது என்று மறைமுகமாகக் கூறி உணர்த்துவதைக் காண்கிறோம். ஆலம்ப என்னும் பதம் யாகம் என்பதையும் குறிக்கும் (இந்தப் பதம் கொல்லுவதையும் குறிக்கும்) என்பது போன்று, சரமச்லோகத்தில் உள்ள "சரணம் வ்ரஜ" என்பதில் உள்ள தாதுவும், இதே போன்று வேறு சில இடங்களில் உள்ள தாதுக்களும், "ந்யாஸம், நிசேஷபம், த்யாகம்" போன்ற பல பதங்களால் உணர்த்தப்பட்ட ஆத்மசமர்ப்பணம் என்பதான ஆத்ம யாகத்தைக் குறிப்பதாகவே

கொள்ளவேண்டும்; இவ்விதம் கொள்வதே வேதங்களில் உள்ளது போன்ற பதப்ரயோகங்களைப் பயன்படுத்துவதாக அர்த்தமாகிறது. யாகம் என்பது இன்ன தேவதைக்கு, இன்ன அவிர்பாகம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்பதாகவே உள்ளது. இதே போன்று ஆத்மயாகம் என்பதும் "எனது ஆத்மாவான மிகவும் இனிமையான அவிர்பாகம் என்பதி ஸ்ரீமானான நாராயணன் பொருட்டே உள்ளது" என்றே கொள்ளப்படவேண்டும். இப்படியாக உள்ள ஆத்மசமர்ப்பணம் என்பதில், அனைவராலும் செய்யப்பட வேண்டியது என்னவென்றால், தங்களைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைத்தல் என்பதே ஆகும்; இதனை நாம் முன்பே கூறினோம்.

- ஹவிஸ்ஸமர்ப்பணாதத்ர ப்ரயோகவிதி சக்தித: ஆத்மரக்ஷா பரந்யாஸ: அகிஞ்சநஸ்யாதிரிச்யதே - மோக்ஷத்தின் பொருட்டு செய்யப்படும் ப்ரபத்தியில், அங்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள விதிகளின் காரணமாக, வேறு கதி இல்லாத ப்ரபந்நன் ஒருவனுக்கு, தன்னுடைய ஆத்மா என்னும் அவிர்பாகத்தை அளிப்பதைக் காட்டிலும், தன்னுடைய ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை அளித்தல் என்பதே வலுவாக உள்ளது.
- அத: ஸ்ரீராமமிச்ராத்யை: பரந்யாஸ விவக்ஷயா ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்த்யம்ச: ப்ரபத்திரிதி லக்ஷித: - ஸ்ரீராமமிச்ரர் உள்ளிட்ட ஆசார்யர்களால் பரந்யாஸத்தைக் கூறவேண்டும் என்னும் ஆசை காரணமாக, "தன்னைத் தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயலுதல் என்பதைச் செய்யாமல் இருக்கவேண்டும் என்னும் நிலையே ப்ரபத்தி" எனப்பட்டது.
- அக்ருதே து பரந்யாஸே ரக்ஷாபேக்ஷண மாத்ரத: பச்சாத் ஸ்வயத்ந விரதி: ந ப்ரஸித்தயதி லோகவத் - இந்த உலகில் "என்னைக் காக்கும் பொறுப்பை உன்னிடம் ஒப்படைக்கிறேன்" என்று கூறினாலே தவிர, "என்னைக் காக்கவேண்டும்" என்னும் வேண்டுகோளானது, நம்மை நாமே காப்பாற்றிக் கொள்ள முயலாமல் கைகூடாது. இதே போன்றுதான் பரந்யாஸம் செய்யப்படாத நிலையிலும் உள்ளது.
- ஆகிஞ்சந்ய பரந்யாஸோபாயத்வ ப்ரார்த்தநாத்மநாம் த்ரயாணாம் ஸௌஹ்ருதம் ஸூக்ஷ்மம் ய: பச்யதி ஸ பச்யதி - ஆகிஞ்சந்யம், பரந்யாஸம், உபாயமாக இருக்கவேண்டும் என்னும் ப்ரார்த்தனை ஆகிய அனைத்திற்கும் இடையே உள்ள ஸூக்ஷ்மமான ஒற்றுமையை யார் அறிகிறானோ அவனே ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவன் ஆகிறான்.

ஆக ஐந்து அங்கங்களுடன் கூடியதான ப்ரபத்தி என்பதைப் பற்றிக் கூறும் சாஸ்த்ரங்களை அனைத்துமே "தன்னுடைய ஆத்மாவைக் காப்பாற்றும் பொறுப்பை அவனிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும்" என்பதையே முதன்மையாக விதிக்கின்றன. இந்த உண்மையையே ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்தர், வாதிஹம்ஸாம்புவஹர், வரதாசார்யர் உள்ளிட்ட பலரும் சுருக்கமாக உணர்த்தினர்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 65)

206. இவ்வர்த்தம் கைசிகவ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸுவ்ருத்தாந்தத்திலும்
காணலாம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்த்தங் காணலாமிட முண்டோவென்ன வருளிச்செய்கிறார்
(இவ்வர்த்தம்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட விஷயத்திற்கான உதாரணம்
எங்காவது உண்டா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சரக குலோத்பவனான ஸோமசர்மாவாகிற
ப்ராஹ்மணன், யாகத்தைச் செய்வதாக வுபக்ரமித்து யதாக்ரம மநுஷ்டியாமல் அது
ஸமாபிப்பதுக்கு முன்னே மரிப்பதும் செய்கையாலே ப்ரஹ்மராஷ்டஸனாய்ப்
பிறந்து திரியாநிற்க, "மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி" என்கிறபடியே - ஜந்மஸித்தமான
நைச்யத்தை யுடையராய் பகவத் பக்தியே நிரூபகமாம்படி யிருப்பாரொரு
பாகவதர், உத்தாந ஏகாதசியினன்று ராத்ரி ஸித்தாச்ரமமான திருக்குறுங்குடியிலே
நம்பியைப் பாடிப் பறை கொள்வதாக வீணாபாணி யாய்க் கொண்டு போகாநிற்கச்
செய்தே, அவரை பக்ஷிப்பதாக வந்தடர்க்க, அவர் மீண்டு வருகைக்குறுப்பான
அனேக சபதங்களைப் பண்ணிக் கொடுத்து ததநுமதிகொண்டுபோய்
யதாமநோரதம் ஸேவித்து ஹ்ருஷ்டராய், அந்த ப்ரஹ்மராஷ்டஸன்
நிற்கிறவிடத்திலே மீளவும் விரைந்து வந்து, "யதேஷ்டம் இனியென் சரீரத்தை நீ

புஜி” என்ன; அவன், அவருடைய ஸத்யவாதித்வாதி வைபவத்தைக் கண்டு, “நீ இன்று பாடின பாட்டின் பலத்தைத் தா, நானுன்னை ப்ராணனோடே போகவிடும்படி” என்ன; அவரதுக் கிசையாதொழிய; அர்த்தராத்தரத்தில் பலம், ஏகயாமத்தில் பலம் என்றாப்போலே சொல்லிக் கொண்டு வந்தவளவிலும், “நானது செய்வதில்லை, முன்பு நீ சொன்னபடியே என்னை பக்ஷிக்குமத்தனை” என்று ஒரு நிலைநின்றபடியாலே, “த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிது மர்ஹஸி, ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம் ராக்ஷஸச் சரணம் கத:” என்கிறபடியே - “நீ யுன்னுடைய கீத ப்ரபாவத்தாலே என்னையிப் பாபத்தினின்றும் கரையேற்றவேணும்” என்று சரணம் புகுர; அந்த பாகவதர் “யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தம்”; இத்யாதிப்படியே - தாம் பின்பு பாடின கைசிகமாகிற பண்ணின் பலத்தைக் கொடுத்து, கர்மதோஷத்தால் வந்த ராக்ஷஸ வேஷத்தைக் கழித்து, முன்பு போலே ப்ராஹ்மணனாய் அதுக்குமேலே பாகவதனுமா யுஜ்ஜீவிக்கும்படி பண்ணினார் என்கிற கைசிக வருத்தாந்தத்திலே - ஜந்மாதிகளா லுத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோட்டை ஸம்பந்தமே யுஜ்ஜீவந ஹேதுவாவது, அவற்றா லபக்ருஷ்டரானவர்களோட்டை ஸம்பந்தமுஜ்ஜீவந ஹேதுவாகாது என்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாம்.

விளக்கம் - சரக கோத்திரத்தில் பிறந்த ஸோமசர்மா என்ற ஓர் அந்தணன் யாகம் ஒன்றை இயற்றத் தொடங்கினான். அந்த யாகத்தை இயற்றவேண்டிய முறைப்படிச் செய்யாமல், அந்த யாகம் முடிவதற்கு முன்பாக இறந்தும் போனான். எனவே அவன் மீண்டும் ப்ரஹ்ம ராக்ஷஸனாகப் பிறந்து எங்கும் திரிந்தபடி இருந்தான். மத்பக்தம் ச்வபசம் வாபி - என்னிடம் பக்தி கொண்ட ஒருவன் நாயின் மாமிசத்தை உண்ணுகின்ற தாழ்ந்தவனாக உள்ளபோதிலும் - என்கிற ப்ரமாணத்தின்படி மிகவும் தாழ்ந்த பிறவியுடன் கூடியவராகவும், பகவத்பக்தி என்பதன் மூலம் இவரை அறியலாம் என்று கூறப்படும்படி இருப்பவரும் ஆகிய பாகவதர் (இவரது பெயர் நம்பாடுவான் என்பதாகும். இனி இந்தப் பெயரையே நாம் பயன்படுத்துவோம்) ஒருவர் இருந்தார். அவர் ஓர் உத்தான ஏகாதசியில் (கார்த்திகை மாதம் சுக்லபக்ஷத்தில் வரும் ஏகாதசி) இரவுப்பொழுதில், வாமன அவதாரம் நிறைந்த இடமான திருக்குறுங்குடியில் எழுந்தருளியுள்ள நம்பி என்ற திருநாமம் கொண்ட ஸர்வேச்வரனைப் பாடி, தனது ஸ்வரூபத்தை விளங்க வைக்கும் பொருட்டு, வீணையைக் கையில் கொண்டபடி சென்றார். அப்படிச் செல்லும் பாதையில் அந்த ப்ரஹ்மராக்ஷஸன் அவரை உண்ணும் பொருட்டு வழியை மறித்தான்.

நம்பாடுவான் அதனிடம், தான் சென்று நம்பியைப் பாடிவிட்டு வரும்போது நிச்சயமாக உணவாக இருப்பேன் என்று பலவிதமான சபதங்களை அந்த ப்ரஹ்மராஷ்டிரனுக்குச் செய்த பின்னரே அவர் செல்ல அனுமதித்தது. அவரும் அனுமதியைப் பெற்று, தனது விருப்பத்தின்படி நம்பியைச் சென்று சேவித்து மகிழ்ந்தார். பின்னர் அந்தப் ப்ரஹ்மராஷ்டிரன் இருந்த இடத்திற்கு மீண்டும் விரைவாக வந்தார். அவனிடம், “யதேஷ்டம் - உனது விருப்பத்தின்படியே இனி நீ என்னை உணவாகக் கொள்ளலாம்”, என்றார். அந்த ப்ரஹ்மராஷ்டிரன் இவரது ஸத்யத்தின் உறுதியைக் கண்டு வியந்தான். தொடர்ந்து அவரிடம், “நீ இன்று பாடிய பாடலின் பலனை எனக்கு அளித்து விடு; உன்னை நான் உயிருடன் விட்டுவிடுகிறேன்”, என்றான். அவர் அதற்கு ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இதற்கு அவன், “முழு பலனையும் நீ அளிக்க வேண்டாம்; நடு இரவில் பாடிய பாடலின் பகுதிக்கு மட்டும் ஏற்படும் பலனை அளிப்பாய்; அல்லது கடைசி யாமத்தில் கிட்டிய பலனை மட்டுமே அளிப்பாய்”, என்று பலவிதமாக உரைத்தான். இதற்கு அவர், “நான் அவ்விதம் அளிக்கமாட்டேன். நீ முன்பு உரைத்தபடியே என்னை உண்பாயாக”, என்றார். இப்படியாக உறுதியுடன் நின்றார். இதனைக் கண்ட அவன் - த்வம் வை கீதப்ரபாவேந நிஸ்தாரயிது மர்ஹஸி, ஏவமுக்த்வாத சண்டாளம் ராஷ்டிரஸ்ச் சரணம் கத: - உம்முடைய இசையின் மஹத்வம் காரணமாக என்னை இந்த ராஷ்டிரஸ்ப் பிறவியில் இருந்து மேலே உயர்த்துவதற்கு நீரே ஏற்றவர் - என்று கைசிகமாஹாத்மயத்தில் உள்ளது போன்று, “நீவிர் உம்முடைய இசையின் ப்ரபாவம் காரணமாக என்னை இந்தப் பாவத்திலிருந்து கரையேற்றவேண்டும்”, என்று கூறிச் சரணம் அடைந்தான். உடனே அவர் - யந்மயா பச்சிமம் கீதம் ஸ்வரம் கைசிகமுத்தமம் - கைசிகம் என்ற பண் என்னால் கடைசி யாமத்தில் பாடப்பட்டது - என்று கைசிகமாஹாத்மயத்தில் உள்ளபடி, தான் பாடிய கைசிகம் என்ற பண்ணின் பலனை அவனுக்கு அளித்தார்; கர்மத்தின் தோஷம் காரணமாக ஏற்பட்டிருந்த ப்ரஹ்மராஷ்டிரஸ்ப் பிறவியை நீக்கினார்; முன்பு போன்று அவன் அந்தணனாக, அதிலும் பாகவதனாக மாறிப் பிழைக்கும்படிச் செய்தார். இதனைக் கைசிகமாஹாத்மயத்தில் காணலாம். இதன் மூலம் உணரப்படுவது என்ன? பிறப்பு போன்ற பலவற்றால் உயர்ந்துள்ள பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் மட்டுமே உய்வதற்கான காரணத்தை ஏற்படுத்தும்; பிறப்பு போன்றவற்றால் தாழ்ந்த பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் உய்வதற்கான காரணம் ஆகாது என்பது போன்றதான எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்பதே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - ருஷிகளும் தேவர்களும் தன்பக்கலிலே தர்மஸந்தேஹம் கேட்கும்படி வித்யாதிகனுமாய், ஸ்வவர்ணாநுரூப வ்ருத்தி மாத்ரமன்றிக்கே ஸாத்வததந்த்ர நிஷ்ணாதனாய், பகவதாராதந தத்பரனாய்க் கொண்டு போருகையாலே வந்த வ்ருத்தாதிகனுமாய், ஸ்வதபோ பலத்தாலே ஸவாஹந பரிவாரனாய்கொண்டு அந்தரிஷ்ட சரனாய்த் திரியும் உபரிசரவஸு என்கிற மஹாராஜாவானவன்; யாகார்த்தமான பசு நிமித்தமாக ருஷிகளும் தேவர்களும் தங்களில் விவாதம் பண்ணுகிறவளவிலே, “மார்க்காகதோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந் வஸு:”, அந்தரிஷ்ட சரச் ஸ்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹந: தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிஷ்டகம், ஊசுர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷ்ச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயம்” என்று ஆகாசத்திலே போகாநின்ற விவனைக் கண்டு, இவன் நம்முடைய ஸம்சயத்தை யறுக்க வல்லன் என்றறுதியிட்டு, இவனைச் சென்று கிட்டி, “செய்ய வடுப்பதேது” என்று கேட்க, அவன் “உந்தாமுடைய மதங்களைச் செல்லுங்கோள்” என்ன, “தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷு பசுஷா ஸ்மாகம் நராதிப, தேவதாநாம் ஹி பசுபி: பசுஷா ராஜந் வதஸ்வந:” என்று - “தாந்யங்களாலே யஜிக்கப்படுமென்று எங்களுக்கு பசுஷம், பசுக்களாலே யஜிக்கவேணுமென்று தேவர்களுக்கு பசுஷம், நாங்கள் செய்யும்தென்? சொல்” என்று ருஷிகள் கேட்க; “தேவாநாந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பசுஷ ஸம்ச்யாத், சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ முக்தம் வசஸ் ததா” என்கிறபடியே - அவன் தேவர்களளவில் பசுஷபாதத்தால் “சாகத்தாலே யஜிக்கவேணும்” என்ன; “குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸூர்யவர்ச்சஸ: ஊசுர்வஸும் விமாநஸ்த்தம் தேவ பசுஷார்த்த வாதிநம், ஸூர பசுஷா க்ருஹீதஸ் தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் திவ: பத, அத்யப்ரப்ருதி தே ராஜந் ஆகாசே விஹதா கதி, அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா ப்ரவேஷ்யஸி, விருத்தம் வேதஸூத்ராணாம் உக்தம் யதிபவேந் ந்ருப, வயம் விருத்த வசநா யதி ததா பதாமஹே” என்று - ருஷிகளெல்லாரும் குபிதராய், தேவ பசுஷார்த்த வாதியாய் விமாநஸ்த்தனாயிருக்கிற விவனைப்பார்த்து, “நீ சொன்னது வேதஸூத்ரங்களுக்கு விருத்தமாகில், தேவ பசுஷாபாதியாய் வார்த்தை சொன்ன நீ, த்யெளவில் நின்றும் அதர்பதியாய், இப்போது தொடங்கி யுன்னுடைய வாகாச கமநமும் மாறி பாதாளத்திலே விழக்கடவை, நாங்கள் தான் விருத்தவசநம் சொன்னோமாகில் அப்படியே பாதாளத்திலே விழக்கடவோம்” என்று சொல்லி சபிக்க; “ததஸ் தஸ்மிந் முஹூர்த்தேது ராஜோ பரிசரச் ததா அதோவை ஸம்பபூவாச பூமேர் விவரகோ ந்ருப” என்கிறபடியே அப்போதே பாதாளத்திலே விழுந்தானென்கிற உபரிசரவஸு

வருத்தாந்தத்தில், ருஷிகளும் தர்மஸந்தேஹங்கள் தன்னைக் கேட்கும்படி வித்யாதிகளாலவர்களி லுத்த்க்ருஷ்டனானவன் அவர்கள் திறத்தி லபசாரத்தாலே யத:பதித்தமை காண்கையாலே, ஜந்மவ்ருத்தாதிகளா லுத்த்க்ருஷ்ட ரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர் பண்ணுமபசாரமே யிழவுக் குடலாவது, அவற்றா லுத்த்க்ருஷ்ட ரானவர்கள் அபக்ருஷ்டர்திறத்தில் பண்ணுமபசார மிழவுக்குடலாகாதென்கிற நியமமில்லை யென்னுமது காணலாமென்கை. ஜந்மாதிக்யம் ருஷிகளுக்குண்டானாலும் ஜ்ஞாநாத்யாதிக்ய மிவனுக்குண்டாகையாலே அவர்களி லிவனுக்கேற்றம் சொல்லக் குறையில்லை. ஜன்மமும் ஜ்ஞாநாதிகளு மொருதலையானால் ஜ்ஞாநாதிகள் ப்ரபலங்களாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் - (அடுத்து மற்றொரு நிகழ்வு பற்றி அருளிச்செய்கிறார்). உபரிசரவஸு என்னும் ஓர் அரசன் இருந்தான். இவன் எப்படிப்பட்டவன் என்றால் - ரிஷிகளும் தேவர்களும் கூட தர்மங்கள் பற்றி தங்களுக்கு உள்ள சந்தேகங்களைத் தன்னிடம் கேட்டுத் தெளிவு அடையும்படியாகக் கல்வியில் மேம்பட்டவன்; தனது சூத்ரிய வர்ணத்திற்கு ஏற்ற செயல்பாடுகளை மட்டுமே அறிந்திராமல், ஸாத்த்வதந்தரத்தில் நிபுணனாக இருந்தவன்; ஸர்வேச்வரனின் ஆராதனத்தில் எப்போதும் நிலைநிற்பவன், அதனால் சிறந்த ஒழுக்கம் நிறைந்தவன்; தனது தவத்தின் வலிமையால், தனது வாகனங்கள் அனைத்துடனும் ஆகாயத்தில் சஞ்சாரம் செய்கின்ற நிலையை அடைந்தவன் ஆவான். ஒரு சமயம் ரிஷிகளும் தேவர்களும் யாகத்தில் பயன்படுத்தப்படும் பசு பற்றி விவாதம் ஒன்றைச் செய்தபடி இருந்தனர். அப்போது - மார்க்காகதோ ந்ருபச்ரேஷ்டஸ் தம்தேசம் ப்ராப்தவாந் வஸு:, அந்தரிசூஷ சரச் ஸ்ரீமாந் ஸமக்ரபலவாஹந: தம் த்ருஷ்ட்வா ஸஹஸாயாந்தம் வஸும் தேத்வந்தரிசூஷகம், ஊசர் த்விஜாதயோ தேவா ஏஷச்சேத்ஸ்யதி ஸம்சயம் - விரிந்த தனது படைகளுடனும் வாகனங்களுடனும் கூடியபடி ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கின்றவனும், நிறைந்த செல்வங்கள் கொண்டவனும், அனைத்து அரசர்களுக்குத் தலைவனும் ஆகிய உபரிசரவஸு என்னும் அரசன் விவாதம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த அந்த இடத்திற்கு வந்தான்; ஆகாயத்தில் உள்ளவனும், மிகவும் விரைவாகச் சென்றபடி உள்ளவனும் ஆகிய அவனைக் கண்ட ரிஷிகளும் தேவர்களும், “இவன் நமது சந்தேகத்தைத் தீர்ப்பான்” - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆகாயத்தில் சென்று கொண்டிருந்த அவனைக் கண்டு, அவன் நமது சந்தேகத்தைத் நீக்கவல்லவன் என்று முடிவு செய்து, அவனிடம் சென்றனர். அவனிடம், “நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்?”, என்றனர். இதற்கு அவன்,

“உங்களது இரண்டு பிரிவுகளின் வாதங்கள் என்ன என்பதை முதலில் கூறுங்கள்”, என்றான். இதற்கு அவர்கள் - தாந்யைர் யஷ்டவ்யமித்யேஷு பசேஷா ஸ்மாகம் நராதிப, தேவதாநாம் ஹி பசுபி: பசேஷா ராஜந் வதஸ்வந: - தானியங்களால் உண்டாக்கப்படும் அரைத்த மாவு கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும் என்பது ரிஷிகளான எங்கள் வாதம்; பசுவைக் கொண்டு யாகம் செய்யவேண்டும் என்பது தேவர்களின் வாதம்; அரசனே! நீயே சரியான முடிவை உரைக்கவேண்டும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, “தானியங்கள் மூலம் யாகம் இயற்றப்படவேண்டும் என்பது எங்கள் முடிவு; பசுக்களால் இயற்றப்படவேண்டும் என்பது தேவர்கள் முடிவு; நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை உரைப்பாயாக”, என்றனர். இதற்கு - தேவாநாந்து மதம் ச்ருத்வா வஸுநா பசுஷ ஸம்சர்யாத், சாகேநாஜேந யஷ்டவ்யமேவ முக்தம் வசஸ் ததா - தேவர்கள் முடிவைக் கேட்டு, அந்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்டு வெள்ளாடு ஒன்றை வைத்து யாகம் இயற்றப்படவேண்டும் என்பது அவனால் உரைக்கப்பட்டது - என்றபடி முடிவு உரைத்தான். அதாவது, தேவர்கள் மீது அவன் காண்பித்த பாரபசுஷமான எண்ணம் காரணமாக, “வெள்ளாடு ஒன்றைக் கொண்டு யாகம் இயற்றவேண்டும்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட முனிவர்கள் - குபிதாஸ் தே ததா ஸர்வே முநயஸ் ஸூர்யவர்ச்சஸ: ஊசர்வஸும் விமாநஸ்த்தம் தேவ பசுஷார்த்த வாதிநம், ஸூர பசேஷா க்ருஹீதஸ் தே யஸ்மாத் தஸ்மாத் திவ: பத, அத்யப்ரப்ருதி தே ராஜந் ஆகாசே விஹதா கதி, அஸ்மச்சாபாபிகாதேந மஹீம் பித்த்வா ப்ரவேசுஷ்யஸி, விருத்தம் வேதஸூத்ராணாம் உக்தம் யதிபவேந் ந்ருப, வயம் விருத்த வசநா யதி ததா பதாமஹே - அனைவரும் மிகவும் கோபம் கொண்டனர்; சூரியன் போன்ற ஒளியைக் கொண்ட அவர்கள் விமானத்தில் அமர்ந்தவனும், தேவர்கள் பக்கம் பாரபசுஷமாக தீர்ப்புக் கூறியவனும் ஆகிய அந்த அரசனைப் பார்த்து உரைத்தனர்; எந்த ஒரு காரணத்தினால் உன்னால் தேவர்களின் வாதம் ஏற்கப்பட்டதோ அதே காரணத்தினால் நீ ஆகாயத்திலிருந்து பூமியில் விழுவாய்; ஆகாயத்தில் ஸஞ்சாரம் செய்தல் உனக்கு இன்று முதல் இயலாமல் போவதாக; வேதங்களுக்கு முரணாக நீ பேசியது இருந்தது என்றால் எங்கள் சாபம் காரணமா, நீ பூமியைப் பிளந்து விழுவாயாக; நாங்கள் வேதங்களுக்கு முரணாகப் பேசியிருந்தோம் என்றால் அப்படியே நாங்கள் விழுவோமாக - என்றனர். அதாவது இவன் கூறியதைக் கேட்ட முனிவர்கள் மிகவும் கோபம் கொண்டு, தேவர்களின் பக்கமாக முடிவு உரைத்தவனும் விமானத்தில் உள்ளவனும் ஆகிய அவனிடம், “நீ உரைத்த முடிவு என்பது வேதவாக்கியங்களுக்கு முரண்பட்டதாக உள்ளது என்றால் தேவர்கள் பக்கம் சாதமாக உள்ளபடி உரைத்த நீ ஆகாயத்தில் இருந்து கீழே விழுவாய்;

இப்போதிலிருந்து ஆகாயத்தில் சஞ்சாரம் செய்வது உனக்குக் கூடாமல், பாதாள லோகத்தில் விழுவாயாக. மாறாக நாங்கள் கூறும் கொள்கை வேதங்களுக்கு முரணாக உள்ளது என்றால், நாங்கள் அது போன்று பாதாளத்தில் விழுக்கடவோம்”, என்று சபித்தனர். அப்போது - ததஸ் தஸ்மிந் முஹூர்தேது ராஜோ பரிசரச் ததா அதோவை ஸம்பபூவாசு பூமேர் விவரகோ ந்ருப - அவ்விதம் சபிக்கப்பட்ட அந்த நொடியிலேயே உபரிசிரவஸு என்ற அந்த அரசன் தலைகீழாகப் பூமியின் பாதாள லோகத்தில் விழுந்தான் - என்றது காண்க. அதாவது, அந்த நேரத்திலேயே பாதாளத்தில் விழுந்தான். இந்தச் சரிதத்தில், ரிஷிகளும் தேவர்களும் கூட தன்னிடம் தர்மம் குறித்த சந்தேகங்கள் கேட்கும்படியாக, கல்வி உள்ளிட்ட பலவற்றிலும் அவர்களைக் காட்டிலும் மேன்மையாக உபரிசிரவஸு இருந்தான். ஆனால் ரிஷிகளிடம் அபசாரம் ஏற்பட்ட காரணத்தினால் பாதாளத்தில் விழுந்த நிலையைக் காண்க. ஆக பிறவி, ஒழுக்கம் போன்றவற்றால் உயர்ந்தவர்கள் விஷயத்தில், அவர்களைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர்கள் அபசாரம் செய்தால் மட்டுமே அந்தத் தாழ்ந்தவர்கள் அழிந்து போவார்கள்; பிறவி மற்றும் ஒழுக்கம் ஆகியவற்றால் தாழ்ந்த பாகவதர்கள் விஷயத்தில் அவர்களைக் காட்டிலும் பிறவி உள்ளிட்ட அனைத்தாலும் உயர்ந்தவர்கள் அபசாரம் செய்தால் அவர்கள் அழிவிற்கு அது ஏதுவாகாது - என்னும் விதிமுறை ஏதும் இல்லை. பிறப்பு என்பதால் ரிஷிகளுக்கு உயர்வு உண்டு என்றபோதிலும், ஞானம் மூலம் உபரிசிரவஸுக்கு உயர்வு உண்டு என்பதால், அவர்களைக் காட்டிலும் இவனுக்கு மேன்மை உண்டு என்று கூறுவதில் எந்தவிதமான தவறும் இல்லை. பிறவி, ஞானம் போன்ற பலவும் ஒருவரிடம் ஒன்றாக அமைந்தாலும், ஞானம் என்பது மட்டுமே மேன்மையான ஒன்றாகக் கருதப்படும்.

வ்யாக்யானம் - கைசிகவ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீவராஹ புராணத்திலே ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு ஸ்ரீவராஹ நாயனாரருளிச் செய்ததாகையாலும், உபரிசிரவஸு வ்ருத்தாந்தம் பஞ்சமவேதமான மஹாபாரதத்திலே மோக்ஷ தர்மத்திலே தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீபீஷ்மராலே சொல்லப்பட்ட தாகையாலும் இவைதான் ஆப்த ப்ரமாண ஸித்தமிறே.

விளக்கம் - மேலே உள்ள கைசிக நிகழ்வு என்பது ஸ்ரீவராஹ புராணத்தில் ஸ்ரீவராஹப்பெருமாள் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு அருளிச்செய்த ஒன்று என்பதாலும், உபரிசிரவஸு பற்றிய நிகழ்வு என்பது ஐந்தாவது வேதமான மஹாபாரதத்தின்

மோக்ஷதர்மத்தில் தர்மபுத்திரருக்கு பீஷ்மரால் உரைக்கப்பட்டது என்பதாலும் -
இந்த இரண்டும் நன்மையை உபதேசிக்க எண்ணுபவர்களால் கூறப்பட்ட
ப்ரமாணம் என்பது உறுதியாகிறது.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 75)

1-5-9. மாயோம் தீய வலவலைப் பெருமா வஞ்சப் பேய்வீயத்

தூய குழவி யாய்விடப்பா லமுதா வழது செய்திட்ட

மாயன் வானோர் தனித்தலைவன் மலரான் மைந்தன் எவ்வயிர்க்கும்

தாயோன் தம்மா னென்னம்மா னம்மா மூர்த்தியைச் சார்ந்தே.

பொருள் - மிகவும் கொடிய மனம் கொண்டவளாகவும், பலவாறு பிதற்றியபடி வந்தவளும், எல்லையற்ற வஞ்சனை நிறைந்தவளும் ஆகிய பூதனை என்ற அரக்கி மாய்ந்து போகும்படி, தூய்மையான சிறுகுழந்தையாக வந்து, விஷம் கலந்து பாலானது அமிர்தமாகும்படியாகப் பருகிய வியக்க வைக்கும் செயல்கள் நிறைந்தவன்; நித்ய ஸூரிகளுக்குத் தலைவன் என்று வேறு யாரும் இல்லாதபடியாக, தான் மட்டுமே தலைவன் என்று உள்ளவன்; தாமரை மலரைத் தனது பிறப்பிடமாகவும், இருப்பிடமாகவும் கொண்டுள்ள பெரியபிராட்டிக்கு இன்பமாக இருக்கும்படியான இளமை கொண்டவன்; அனைத்து உயிர்களுக்கும் வாத்ஸல்யம் நிறைந்த தாயாக நிற்பவன்; தனக்குத் தானே தலைவனாக உள்ளவன்; நான் அவனை விட்டுச் சற்றும் அகலாமல் உள்ளதற்குக் காரணமான பெருமை வாய்ந்த திருமேனி கொண்டவன் - இப்படியாக உள்ள ஸர்வேச்வரனை நான் அடைந்துவிட்டேன். இனி நாங்கள் இருவரும் (நானும் அவனும்) எப்போதும் பிரியமாட்டோம்.

அவதாரிகை - “திருவாய்ப்பாடியில் யசோதாதிகள் வெண்ணையோபாதி தாரகங்காணும் நீர் தண்ணிதாக நினைத்திருக்கிற உடம்பு” என்றான்; “பாவபந்தமுள்ளவர்களுடைய வெண்ணெய் உனக்கு தாரகம்; அதில்லாத என்னோட்டை ஸ்பர்சம் உனக்கு நஞ்சு” என்றார்; “நஞ்சோதான்? நஞ்சானமை குறையில்லையே?” என்றான் அவன்; இவரும் “இது நஞ்சே; இதுக்கொரு குறையில்லை” என்றார்; “ஆனால், பூதனையுடைய நஞ்சு தாரகமான நமக்கு ஆகாததில்லைகாணும்” என்றான்; என்னப் பொருந்துகிறார். அன்றிக்கே, “பூதனையை முடித்தாற்போலே, ‘நான் அல்லேன்’ என்று அகலப்புக்க என் நிர்பந்தத்தைப் போக்கினான்” என்பாரும் உண்டு.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் ஆழ்வாரிடம் ஸர்வேச்வரன், “ஓய் ஆழ்வாரே! திருவாய்ப்பாடியில் யசோதை உள்ளிட்டவர்களின் வீடுகளில் உள்ள வெண்ணெய் என்பது நமக்கு எத்தனை தாரகமோ (உயிர் பிழைக்க உதவும் பொருள்), அது போன்று நீவிர் தாழ்வாக எண்ணியிருக்கும் உமது சரீரமும் நமக்கு உள்ளது என்பதை அறிவீரோ!”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார் அவனிடம், “உன்னுடன் மிகவும் ப்ரியமான ஸம்பந்தம் கொண்டவர்களின் வெண்ணெய் மட்டுமே உனக்குத் தாரகமாக இருக்கும்; அத்தகைய தன்மை இல்லாத என்னுடைய ஸம்பந்தம் உனக்கு விஷமாகவே இருக்கும்”, என்றார். இதனைக் கேட்ட அவன், “உம்முடைய தொடர்பு நஞ்சு என்றா உரைக்கிறீர்? நஞ்சாக இருந்தாலும் நமக்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை”, என்றான். உடனே ஆழ்வார், “எனது தொடர்பு உனக்கு விஷமே ஆகும், இந்த தொடர்பின் நச்சுத்தன்மை உனக்கு ஏற்படும் என்பதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை”, என்றார். இதனைக் கேட்ட அவன், “ஆனால் பூதனை நமக்கு அளித்த விஷமானது, நமக்கு ஆகாத வஸ்துவாக மாறவில்லை என்பதை நீவிர் உணரவேண்டும்”, என்றான். இதனைக் கேட்டவுடன் ஆழ்வார் நகராமல் அவனுடன் நிற்கிறார். அல்லது, “பூதனையை நீ முடித்தது போன்று ‘நான் நிற்கமாட்டேன்’ என்று எண்ணி அகல முனைந்த என்னுடைய சிந்தனையைப் போக்கினான்”, என்றும் பொருள் உரைப்பர்.

வ்யாக்யானம் - (மாயோம்) “பிரிகையாவது விநாசம்” என்று இருக்கையாலே இனி அகன்று மாயக்கடவோமல்லோம் என்கிறார். நானும் என்னோடு ஸம்பந்தமுடையாரும் முடியக்கடவோமல்லோம். அன்றியே, இரண்டு தலையையும் அழித்துக் கொள்ளக் கடவோமல்லோம். (தீய இத்யாதி) “ஸ்தந்யம்

தத்விஷஸம்மிசீரம் ரஸ்யமாஸீத் ஜகத்குரோ:” என்கிறபடியே ஜகத்துக்கு வேர்ப்பற்றானவனை முடிக்கப் பார்த்த நெஞ்சில் தீமையையுடையளாய், யசோதைப் பிராட்டியைப்போலே பரிவு தோற்ற ஜல்பித்துக் கொண்டு வருவாளாய், ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞானவனும் “தாய்” என்று ப்ரமிக்கும்படி தோற்றின மஹாவஞ்சகையான பூதனை முடியும்படியாக. (தூய குழுவியாய்) ஐச்வரமான மேன்மையும் நடையாடா நிற்கச்செய்தே, அது தோற்றாதபடி கலப்பற்ற பிள்ளைத் தனத்தை உடையளாய். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் குறையில்லையாகில், அதின் கார்யம் காணாதொழிவானென்? என்னில், (விடப்பாலமுதா) விஷம் அம்ருதமாம் முஹூர்த்தத்திலேயாயிற்று பிறந்தது. தர்மியை வேறாக்கவொண்ணாமையாலே விரோதித்த ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் முடிய ப்ராப்தம். (மாயன்) விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுது செய்து தன்னைத்தந்து நம்மை உண்டாக்கின ஆச்சர்யபூதன். ”எனக்குமல்ல, பிறர்க்குமல்ல, அவனுக்கே” என்று அவள் அநந்யார்ஹமாக்குகையாலே அம்ருதமாயிற்று.

விளக்கம் - (மாயோம்) - “பிரிதல் என்றால் அழிவு” என்று உள்ளதால் இனி நாங்கள் இருவரும் பிரிந்து, அதனால் எங்களது ஸ்வரூபம் அழியும் என்ற நிலை இன்றி, ஒன்றாகவே இருப்போம் என்கிறார். நானும், எனது தொடர்பு உடையவர்களும் அவனது ஸம்பந்தம் நீங்கப் பெறுவதால் உண்டாகின்ற ”அழிதல்” என்ற நிலையை அடையமாட்டோம். அல்லது “மாயோம்” என்பதை “நானும் அவனும்” என்று பொருள்படும்படியாகக் கொண்டு, “நானும் அவனும் பிரிந்து சென்று எங்களது ஸ்வரூபத்தை அழித்துக் கொள்ளமாட்டோம்”, என்றும் கொள்ளலாம். (தீய இத்யாதி) - ஹரிவம்ஸத்தில் - ஸ்தந்யம் தத்விஷஸம்மிசீரம் ரஸ்யமாஸீத் ஜகத்குரோ: - பூதனையை அழித்து, இந்த உலகிற்குக் குருவாக நின்ற க்ருஷ்ணனுக்கு, அவளுடைய ஸ்தனங்களில் பெருகிய விஷத்துடன் கூடிய பால் என்பது அமிர்தமாகவே இருந்தது - என்று கூறியது காண்க. இதன்படியே, இந்த உலகில் காரணமாக உள்ளவனை அழிக்கப் பார்த்தவரும், தனது உள்ளத்தில் தீமை நிரம்பியவரும், யசோதையைப் போன்று பாசத்தையும் பரிவையும் வெளிப்படுத்தும்படி அன்பு கலந்த வார்த்தைகளைப் பேசியபடி வந்தவரும் ஆகிய பூதனை. அவ்வலை என்றால் பலவிதமான சொற்கள். “பெருமாவஞ்சம்” என்றால் மிகவும் வஞ்சனை நிறைந்தவளாக என்று பொருள். அந்த வஞ்சத்தின் எல்லையானது காண இயலாதபடி இருந்ததை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார். மற்றவர்கள் யாரும், எதனையும் இவனுக்கு அறிவுறுத்த வேண்டாதபடி,

தானாகவே அனைத்தையும் அறிந்தவன் க்ருஷ்ணன்; அப்படிப்பட்டவன் கூட இந்தப் பூதனை தனது உண்மையான தாயோ என்று எண்ணி வியக்கும்படியாக ஒரு தோற்றம் கொண்டிருந்தான். இப்படிப்பட்ட வஞ்சகம் நிறைந்த பூதனை முடியும்படியாகச் செய்தவன். (தூய குழவியாய்) - ஸர்வேச்வரனுக்கு மட்டுமே உள்ள மேன்மை வெளிப்படும்படியாக க்ருஷ்ணன் இருந்தான்; ஆனால் அதனை மிகவும் கடினப்பட்டு மறைத்து, அது புலப்படாதபடி, சற்றும் தனது மேன்மை கலக்காத குழந்தைத்தனம் கொண்டவனாக நின்றான். இவனுக்குக் குழந்தைத்தனம் மட்டுமே மேலிட்டது, ஈச்வரத்தனம் வெளிவரவில்லை என்றால் அந்த விஷத்தின் காரியமான மரணம் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டுமே என்ற கேள்வி எழலாம். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். (விடப்பாலமுதா) - விஷமானது அமிர்தமாகும்படியாக உள்ள முஹூர்த்த காலத்தில் இவன் பிறந்ததால் மரணம் ஸம்பவிக்கவில்லை. அதாவது பூதனை உள்ளிட்டவர்கள் மரணம் அடைந்தது இவனது ஈச்வரத்தன்மையால் அல்ல; இவன் அவதரித்த முஹூர்த்தத்தின் வலிமையால் ஆகும் என்று கருத்து. “தர்மியை” என்பதன் கருத்து என்ன? சற்றும் ஸர்வேச்வரத்தனம் இல்லாமல் சிறுபிள்ளைத்தனம் மட்டுமே நிறைந்தவன் என்றபோதிலும் க்ருஷ்ணனும் பரமபதநாதனும் வெவ்வேறு என்று கூற முடியாது; எனவே அந்த வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் காரணமாக பூதனை மடிந்தான் என்று பொருள். தர்மம் செய்பவனை விட்டுத் தர்மம் பிரியாமல் உள்ளது போன்று, க்ருஷ்ணனிடம் உள்ள ஸர்வேச்வரத்தன்மை பிரியாமல் உள்ளதால் அவனிடம் விரோதம் செய்த அசுரப்பிறவிகள் மடிந்தனர் என்று கருத்து. (மாயன்) - விஷம் நிறைந்த பால் அமிர்தமாக மாறும்படியாக அதனைப் பருகி, தன்னை நமக்கு அளித்து, நம்முடைய ஈர்ப்பு என்பதை நிலைநிறுத்துகின்ற வியக்கவைக்கும் செயல் கொண்டவன். பூதனையின் விஷம் கலந்த பால் எவ்விதம் அமிர்தமானது? அவள் பாலை க்ருஷ்ணனுக்குப் புகட்டியபோது, “அந்த நஞ்சு கலந்த பால் எனக்கு வேண்டாம், மற்றவர்களுக்கு வேண்டாம், இது அவனுக்கு மட்டுமே” என்று அவனைத் தவிர்த்து அதனை வேறு யாருக்கும் அளிக்க எண்ணாத காரணத்தினால் அமிர்தம் ஆனது.

வ்யாக்யானம் - பூதனையுடைய விஷம் அம்ருதமாம்படி அமுது செய்தவன்தான் ஆர்? என்னில்; (வானோர் தனித்தலைவன்) அயர்வறும் அமரர்களுக்குத் தனித் தலைவனானவன். (மலராள்மைந்தன்) அவர்கள் பரிந்து பரிசர்யை பண்ண, பெரியபிராட்டியாரும் தானுமாயிருக்குமவன். “தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட் செய்வார்” என்கிறபடியே. (மைந்தன்) அவளுக்கு மிடுக்கானவன்;

அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே நித்யமான நவயௌவந்தை உடையவன் என்னுதல். அவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே அழகிய மணவாளப் பெருமாளாய் இருக்கிறான் என்னுதல். (எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) ஸகலாத்மாக்களுக்கும் தாய்போல் பரிவனானவன். (தம்மான்) ஸர்வேச்வரன். (என்னம்மான்) நான் தன்னை அகன்று முடிந்து போகாதபடி நோக்கினவன். நித்யஸூரிகளும் மற்றுமுள்ள ஸகலாத்மாக்களும் ஒரு தட்டும், நான் ஒரு தட்டுமாம்படி என்பக்கலிலே விசேஷ கடாசுஷத்தைப் பண்ணினவன் என்றுமாம். (அம்மா மூர்த்தியைச் சார்ந்தே) விலக்ஷணமான திருமேனியையுடைய அம்மஹாபுருஷனைக் கிட்டி மாயக்கடவோமல்லோம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் பூதனையின் விஷம் நிறைந்த பாலானது அமிர்தம் என்று மாறும்படியாகச் செய்தவன் யார் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (வானோர் தனித்தலைவன்) - அயர்வில்லாத நித்யஸூரிகளின் தனித்தலைவன். தனித்தலைவன் என்றால் “இவன் போன்று இரண்டாவது ஒருவன் உண்டு” என்று கூற இயலாதபடி, இரண்டாவதாக யாரும் இல்லாதவன். (மலரான் மைந்தன்) - நித்யஸூரிகள் சேர்ந்து நின்று இடைவிடாது கைங்கர்யம் செய்ய, அவற்றை ஏற்றபடி பெரியபிராட்டியாருடன் வீற்றுள்ளவன். திருவாய்மொழி (8-1-1) - தேவிமாராவார் திருமகள் பூமி ஏவ மற்றமரராட் செய்வார் - என்று கூறியபடி, இவனுக்கு ஏற்ற எல்லையற்ற ஸம்பத்ரூபமான மஹாலக்ஷ்மியும், அனைத்து விபூதிகளுக்கும் அபிமான தேவதையாக உள்ள பூமிப்பிராட்டியும் அருகில் கொண்டவன். (மைந்தன்) - பெரியபிராட்டிக்கு ஏற்ற யௌவநம் உடையவன். அவளுடன் இவன் இருக்கின்ற சேர்த்தியைப் பெற்றதன் காரணமாக எப்போதும் இளமையுடன் உள்ளவன். அவளுடன் உள்ளதால் அழகியமணவாளன் என்னும் திருநாமம் பெற்ற திருவரங்கன். (எவ்வுயிர்க்கும் தாயோன்) - அனைத்து ஆத்மாக்களுக்கும் தாயாகவே இருந்து அவற்றுக்காக இரக்கம் கொண்டு நிற்பவன்; மிகுந்த பரிவைக் கொண்டவன். (தம்மான்) - ஸர்வேச்வரன். (என்னம்மான்) - நான் அவனை விட்டு அகன்று சென்று, அதனால் எனது ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடாதபடி, அதாவது நாம் அகலாதபடி பார்த்துக் கொண்டவன். அனைத்து நித்யஸூரிகள், அனைத்து உயிர்கள் ஆகிய பலவற்றையும் ஒரு திருக்கரத்திலும், என்னை மட்டுமே ஒரு திருக்கரத்திலும் வைத்துப் பாதுகாக்கும்படியாக என்னிடம் மிகவும் சிறப்பான கடாசுஷம் செய்பவன். (அம்மா மூர்த்தியைச் சார்ந்தே) - இங்கு மூர்த்தி என்ற பதம் இரு பொருள் கொண்டதாகும்; அழகான திருமேனி, மஹாபுருஷன் என்பதாகும்.

மஹாபுருஷன் என்பது புருஷஸூக்தத்தில் - மேதாஹமேஹம் புருஷம் மஹாந்தம் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளது. இப்படிப்பட்ட மென்மையான திருமேனியைக் கொண்டவனை, மஹாபுருஷனை நான் அடைந்தேன். இனி நாங்கள் இருவரும் பிரிந்து எங்கள் ஸ்வரூபம் அழியும் நிலையை அடையமாட்டோம்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 38)

36. துழாநெடுஞ் சூழிருளென்று, தன் றண்டாரது பெயரா

எழாநெடுவூழி யெழுந்தவிக்காலத்தும், ஈங்கிவளோ

வழாநெடுந்துன்பத்த ளென்றிரங்காரம்மனோ விலங்கைக்

குழாநெடுமாடம், இடித்த பிரானார் கொடுமைகளே.

பொருள் - கண்களுக்கு எந்தப் பொருளும் புலப்படாத காரணத்தினால் கைகளால் தட்டுத்தடவி அனைத்தையும் உணரவேண்டிய அளவிற்கு இருக்கின்ற இருள் என்ற பெயர் கொண்டு, முன்பு எப்போதும் அறியாத கல்பகாலம் என்னும்படியான இரவுப்பொழுது வந்தது. இங்கு இவள் தனது பிரிவாற்றாமையை பொறுக்க இயலாமல், ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னுடைய குளிர்ந்த துளசிமாலையை மட்டுமே கூறிக்கொண்டு, எல்லையற்ற துன்பத்தில் உள்ளாள் என்பதை ஆராயாமல் அவன் உள்ளான். இதனால் இரக்கம் கொண்டு இவள் உள்ள இடம் தேடி ஓடி வந்து அருளவில்லை. இலங்கையில் இருந்த மிகப் பெரிய மாடமாளிகைகள் அனைத்தையும் தனது படையைக் கொண்டு இடித்து வீழ்த்திய அவனது கொடுமையான தன்மை எப்படி உள்ளது!!

அவதாரிகை - நன்மைகளுள்ள தத்தலையாலேயென்றிருக்கையும், தீமைகளுள்ளது நந்தலையாலேயென்றிருக்கையும், ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுக்கும் நம்மாழ்வாருக்கும் ஸ்வரூபம். இப்படியத் தலையல்லதறியாதிருக்கச் செய்தேயுமிவனுடைய ரக்ஷகத்வத்திலே அதிசங்கை பண்ணும்படிக் கீடாகப்பிறந்த தசாவிபாகத்தைச் சொல்லுகிறது. “ஏஷைவாசம் ஸதேலங்காம் ஸவேநாநீகே

நமர்திதும்” என்று முதலிகள் “நானழிக்க நானழிக்க” என்று சொல்லுமாபோலே வாடையும் ராத்ரியும் “நான் நான்” என்று நலிகிறபடி.

விளக்கம் - இலங்கையை அழித்து, தன்னைக் காப்பாற்றும் நன்மைகள் பலவும் அவனிடம் உள்ளன என்று காத்திருத்தல் ஜனகனின் புத்ரியாகிய பெரியபிராட்டியின் தன்மையாக உள்ளது; தன்னைப் பிரிந்து செல்லுதல் போன்ற தீமைகள் பலவும் அவனிடம் உள்ளது என்று எண்ணியிருத்தல் ஸ்வாமி நம்மாழ்வாரின் தன்மையாக உள்ளது. இவ்விதம் அவன் அல்லாமல் தனது இருப்பு என்பது இல்லை என்றுள்ளபோதிலும், தன்னுடைய நிலைமை காரணமாக அவனது ரக்ஷகத்தன்மை மீதே சந்தேகம் கொள்ளும் அளவிற்கு தனது நிலை உள்ளதைக் கூறுகிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (26-24) - ஏஷைவாசம் ஸதேலங்காம் ஸ்வேநாநீகே நமர்திதும் - தனது படைகளுடன் நளனின் தலைமையில் சென்ற அப்படை இலங்கையை அழிக்க விரைந்தது - என்றுள்ளபடி, வானரவீரர்கள் “நான்தான் அழிப்பேன், நான்தான் அழிப்பேன்” என்று முந்தியபடி சென்றனர். இதனைப் போன்றே இவளை அழிக்க வாடைக்காற்றும் இரவுப்பொழுதும் “நான் அழிப்பேன், நான் அழிப்பேன்” என்று போட்டியிட்டு வதைத்தன.

வ்யாக்யானம் - (துழாநெடுஞ்சுழிருளென்று) இருள் துழாவிக்கொண்டு வருகிறபடி ஸத்தையை யழித்துக் கொண்டு வருகிறபடி; பதார்த்தங்களைத் துழாவிக்கொண்டு வருகிறபடி யென்றுமாம். பற்றுகிற இடம் விடாதே மேல்விழுந்து பற்றுகிறபடி; (சுழிருள்) ஓரருகே யொதுங்கவென்றாலு மொண்ணாதபடி சூழ்த்துக் கொண்டு வாராநின்றது. “தீர்க்கயாமா த்ரியாமா” என்றிறே பிரிந்தாரெல்லாருக்கும் வார்த்தை. (இருளென்று) வருகிறபோது ஸந்யாஸியாய், கிட்டினவாறே ராவணனானாற்போலே. (தன் தண்டாரது பெயரா) தன் தோளிலிட்ட திருத்துழாய் மாலையை யாசைப்பட்ட வித்தைக்கொண்டு. (எழாநெடுவூழி) பேராதகலபம். மலையாளர் வளைப்புபோலே வைத்தகால் வாங்காதே யிருக்கிறபடி. (எழுந்த) தோற்றின. “ஸம்வர்த: ப்ரளய: கல்ப:” என்னும்படியே ப்ரளயமாய்க் கொண்டு பெருகாநின்றது. “தயமாநமநா:” என்று ஸர்வேசுவரன் தயை பண்ணினவாறே அந்த ப்ரளயத்துக்கு முடிவுண்டு; அவன்பக்கல் க்ருபையில்லாமையாலே இப்ப்ரளயத்துக்கு முடிவில்லை. (இக்காலத்தும்) “ஸீதாதவேண்யுத்த்ரதநம் க்ருஹீத்வா” என்று பிராட்டி தன் திருக்குழலை சிம்சுபாவ்ருக்ஷத்திலே பிணைக்கப்புக்க தசையாயிறே யிருக்கிறது.

விளக்கம் - (துழாநெடுஞ்சூழிருளென்று) - “துழா” என்பதற்கு இரண்டு பொருள் உண்டு. துழாய் என்றால் அழிக்கை, அதாவது தனது இருப்பை அழிப்பது; அல்லது துழாய் என்றால் தடவுகை, பொருள்களைத் தடவியபடி வருதல் என்று பொருள். பற்றியதை விட்டுவிடாமல் மேலும் இறுகப் பற்றும் நிலை. (சூழிருள்) - எங்கும் ஒதுங்க இயலாதபடி அனைத்து இடங்களிலும் நீக்கமறச் சூழ்ந்து நின்ற இரவுப்பொழுது. ஓர் இரவுப்பொழுது என்பது முப்பது நாழிகை மட்டுமே ஆகும்; ஆனால் இவர் அதனை “நெடும்” என்று ஏன் கூறினார் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிசெய்கிறார். “தீர்க்கயாமா த்ரியாமா” - என்பது பிரிந்துள்ளவர்கள் அனைவருக்கும் ஏற்புடைய சொற்களாகும். இரவுக்கு ஒரு யாமம் முன்னும் பின்னும் சேர்க்கப்பட்டு மூன்று யாமங்கள் எனப்பட்டது. (இருளென்று) - அருகில் வரும்வரை ஒரு ஸந்ந்யாஸி போன்று, கையில் அகப்பட்டவுடன் இராவணன் போன்றும் உள்ள ஊழி. அதாவது சிறிய இரவுப்பொழுது போன்று வந்து, அதன் பின்னர் நீண்டகாலமாக உள்ள ஊழிக்காலம் போன்று நீட்டித்து நிற்கிறது. (தன் தண்டாரது பெயரா) - அவனது திருத்தோள்களில் உள்ள துளசிமாலை மீது ஆசை கொண்டதை ஒரு வாய்ப்பாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டு. (எழாநெடுவூழி) - “எழா” என்பதனால் இரவுப் பொழுதும், “நெடுவூழி” என்பதால் கல்பமும் உணர்த்தப்படுகிறது. அதாவது கல்பகாலத்திற்குக் கூட ஒரு எல்லை உண்டு, இந்த இரவுப்பொழுதுக்கு ஒரு எல்லை இல்லை என்று கருத்து. மலையாளர்கள் ஒருவரிடமிருந்து ஒன்றைப் பெறவேண்டும் என்று எண்ணிவிட்டால், அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளாமல் அந்த இடத்தை விட்டு அகலமாட்டனர்; இது போன்று இவளை அழித்த பின்னரே அங்கிருந்து புறப்படுவது என்று நின்ற இரவுப்பொழுது. (எழுந்த) - உண்டான. ஊழி என்பது பொதுவாக கல்பத்தைக் குறிக்கும். இதனை நீக்கி, அந்தப் பதம் ப்ரளயம் என்பதைக் குறிக்கிறது என்று உணர்த்த நிகண்டுவில் - ஸம்வர்த: ப்ரளய: கல்ப: - ஸம்வர்த்தம், ப்ரளயம், கல்பம் என்பன ஒரே பொருள் - என்றுள்ளதைக் காண்பிக்கிறார். ஆக அந்த இரவுப்பொழுது என்பது ப்ரளயம் போன்று நின்றது. ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்தில் (2-41) - தயமாநமநா: - ஸ்ரீரங்கநாதா! ப்ரளய காலத்தில் சேதனங்களும் அசேதனங்களும் ஒன்றாகக் கிடந்ததைக் கண்ட உனது மனம் இரக்கம் கொண்டது - என்று கூறியதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரன் தயை செய்தால் அந்த ப்ரளய காலத்திற்கு முடிவு ஏற்படும். ஆனால் இங்கு இவன் இரக்கம் கொள்ளாத காரணத்தினால், இந்த இரவுப்பொழுது என்னும் ப்ரளயகாலம்

முடியாமல் உள்ளது. (இக்காலத்தும்) - ப்ரளயகாலத்தில் கூட தனது திருமுகம் காண்பித்து ரக்ஷிக்கின்ற அவன், இங்கு ப்ரளயம் அல்லாத காலத்தில் வராமல் உள்ளானே! இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (28-18) - ஸீதாதவேண்டுகர்நதநம் க்ருஹீத்வா - எனது கூந்தலில் முடிச்சைப் பற்றி நான் சுருக்குப் போட்டுக் கொண்டு இறக்கப்போகிறேன் - என்று கூறியபடி, தன்னுடைய கூந்தலை அந்த சிம்சுபா மரத்தில் மாட்டிக் கொண்டு இறக்க எண்ணிய பிராட்டியின் நிலையே இவளுக்கும் ஏற்பட்டது.

வ்யாக்யானம் - (ஈங்கிவளோ) - இப்படிப்பட்டவிவள் அவர்களையும் அவர்கள் தசையையும் போலேயோ? விவளு மிவள்தசையும். அவர்களங்குக் கரணகளேபர விதுரராயிறே யிருப்பது, இங்கு இவள் ஸத்தையைப் பற்றி நலிகிறபடி. அங்கு ப்ரக்ருதியளவிலே, இங்காத்மாவளவிலே; அங்கு நீர்ப்ரளயம், இங்கு ராத்ரிப்ரளயம்; மூர்த்தமானஜலம் மூர்த்தமான வுடம்பையழிக்கிறதங்கு, இங்கு அமூர்த்தமான ராத்ரி அமூர்த்தமான ஆத்மாவையழியா நின்றது; அங்கு அவற்றினுடைய ஆபத்து தானறிந்தவதுவே, இங்கு ஆபத்தையுமறிந்து ரக்ஷகாபேசையு முண்டாயிராநின்றது.

விளக்கம் - (ஈங்கிவளோ) - இவளுடைய நிலையும், ஸம்ஸாரிகளின் ஸம்ஸார நிலையும் ஒன்றாக உள்ளதோ? இல்லை. ப்ரளயகாலத்தில் ஸம்ஸாரிகள் தங்கள் கரணகளேபரங்கள் இழந்து கிடந்தனர்; இவள் தனது இருப்பை இழந்து கிடக்கிறாள். அங்கு ப்ரக்ருதி அளவில் துன்பம், இங்கு ஆத்ம அளவில் துன்பம்; அங்கு நீரால் சூழப்பட்ட ப்ரளயம், இங்கு இரவுப் பொழுதால் சூழப்பட்ட ப்ரளயம்; அங்கு கண்ணால் காணப்படக்கூடிய நீரானது கண்ணால் காணப்படக்கூடிய சரீரத்தை அழிக்கிறது, இங்கு கண்ணால் காண இயலாது இரவு என்பது கண்களுக்குப் புலப்படாத ஆத்மாவை அழிக்கிறது; அங்கு அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட ஆபத்தை அவர்கள் அறியவில்லை, ஆனால் ஸர்வேச்வரன் அறிந்திருந்தான்; இங்கு ஆபத்தையும் இவள் அறிவாள், அவன் காப்பாற்றவேண்டும் என்று விருப்பமும் உண்டு.

வ்யாக்யானம் - (வழாநெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்கார்) வழுவாத நெடுந்துன்பத்தளென்று இரங்குகிறிலர். "துக்கேந புபுதே சீதாம்" திருவடி இவள் தாபங்கண்டு பிராட்டி யென்றறியாதாற்போலே யறிதல் ஒழிதல்செய்யு

மித்தனையிறே. கர்மம் அநுபவ விநாச்யமாயிருக்கும். இது அநுபவிக்க வநுபவிக்க வர்த்தியாநிற்கும். பகவத் ருசியடியாக வருகிறது துக்கமாகையாலே. பகவத்ருசி மாறுவது சைதந்யமில்லை யாதல், விலக்ஷணமன்றியிலே யொழிதல் செய்யலிறே. ஹேயப்ரத்யநீகரான தமக்குத் தம்மை யுகந்தாருடைய ஹேயத்தையும் போக்கிக் கொண்டருளவேண்டாவோ? ப்ரணயித்வம் வேண்டாவாகில் ஸ்வரூபமும் வேண்டாவோ? ஆபத்து நிமித்தமாக தாமிரங்கா தொழிகைக்குப் பரதந்த்ரரோ? எங்களுக்குப் புறப்படில் குற்றம், தங்களுக்குப் புறப்படா தொழியிற் குற்றம். வரில் எங்கள் சேஷத்வமழியும், வாராதொழியில் தம்முடைய சேஷித்வமழியும். சேஷியைக் குறித்து சேஷபூதனதிசயத்தை விளைக்கக் கடவனிறே. பூர்ணவிஷயத்துக்கதிசயத்தை நினைக்கையாவது ஸ்வரக்ஷணத்துக்காகப் புறப்படா தொழியுமது. "வைதர்மயந்நேஹவித்யதே" என்னும்படியே. பெருமாள் தோள்வலியை நினைத்தபடியாலே ஸர்ப்பத்தின் வாயிலே புக்காற்போல ராவண ஸந்நிதியிலேயிருந்து "த்வந்நீசசுவத்ஸ்ம்ருத:" என்று சசத்தோடுன்னோடு வாசியென்னென்று சொல்லக்கடவ வவளிப்போது ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷையை அதிசங்கை பண்ணவேண்டும்படி காணும் ஸ்வரூபவிபர்யாஸமிருந்தபடி. இவளுக்கவன் பக்கல் குணஜ்ஞாநமேகாணு முள்ளது, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லை, ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுண்டாகில் அத்தலைபட்டது மறியாளோ. அத்தலை "நைவ தம்சாந்ந மசகாந்ந" ஆயிறே கிடக்கிறது. "த்வக்கதேநாந்தராத்மநா" என்னும்படியே குளப்படி கலங்கினாற் போலன்றிறே கடல்கலங்கும்படி. அத்தலை "ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவிஷ்யே" என்றிருந்தால், இத்தலை - "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்றிறே யிருப்பது. இரண்டு தலையுமந்யோந்ய மபேக்ஷிதமாயிறே யிருப்பது.

விளக்கம் - (வழாநெடுந்துன்பத்தளென்றிரங்கார்) - வழுவாத என்றால் நமுவாத என்று பொருள். அதாவது நீங்காத பெரும் துன்பத்தில் இவள் உள்ளாள் என்று இரக்கம் கொள்ளாமல் உள்ளாள். இராமாயணம் ஸுந்தரகாண்டம் (15-39) - துக்கேந புபுதே சீதாம் - மிகவும் கடினப்பட்டு சீதையை அனுமன் அடையாளம் தெரிந்து கொண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப, சீதையின் துன்பமான நிலையைக் கண்ட பின்னரே "இவளே சீதை" என்று அனுமன் அறிந்தான்; இது போன்று இவளது துக்கத்தை இவள் அறியவில்லை. கர்மம் என்பது அநுபவிக்க அநுபவிக்க அழிந்தபடி இருக்கும்; ஆனால் இத்தகைய துக்கம் என்பது அநுபவிக்க அநுபவிக்க மேன்மேலும் வளர்ந்தபடியே இருக்கும். ஏன் என்றால், இந்தத் துக்கம்

பகவத்ருசியின் அடிப்படையில் ஏற்பட்டதால் ஆகும். ஆகவேதான் "நெடுந் துன்பம்" என்றார். தாழ்வுக்கு எதிர்த்தட்டாக உள்ள அவன், தன்னிடம் ப்ரியத்துடன் உள்ளவர்களின் தாழ்ந்த நிலையைப் போக்கி அருளவேண்டாமோ? இவளுடைய ப்ரணயித்வம், அதாவது காதல்தன்மையானது வேண்டாம் என்றபோதிலும், அவனுக்கே உடைமையான ஆத்மஸ்வரூபமும் வேண்டாமோ? ஆபத்துக் காலம் வந்தால் மட்டுமே காப்பேன் என்றால், இங்கு ஏற்பட்டுள்ள பிரிவாற்றாமை என்ற நிலையும் (அவன் வராத காரணத்தினால்) பொய்யாக உள்ளதோ? இரக்கம் கொள்ளாமல் அகன்று செல்வது ஏன்? இவள் மற்றவர்கள் வசப்பட்டாளோ, இல்லையே! நாங்கள் உன்னை விட்டு அகன்று சென்றால் தோஷம், உனக்கு எங்களிடம் புறப்பட்டு வராமல் நின்றால் தோஷம் அல்லவோ? நீ வந்தால் எங்களது அடிமைத்தனம் பூர்த்தியாகும், வராவிட்டால் உனது எஜமானத்தன்மை அழிந்துவிடும். எஜமானனுக்கு ஏற்ற மேன்மையை உண்டாக்கித் தருவதே வேலையாட்களின் கடமை அல்லவோ? ஸர்வேச்வரன் அனைத்து விஷயங்களிலும் பூர்ணன் என்னும்போது, அவனுக்கு மேலும் என்ன சிறப்பை நாம் உண்டாக்க இயலும் என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது தங்களைத் தாங்களே காப்பாற்றிக் கொள்ளப் புறப்பட முயலாமல் உள்ள நிலையே எஜமானனுக்கு மேன்மையை ஏற்படுத்துவது ஆகும். அதாவது எஜமானனுக்காகவே, அவனுடன் எப்போதும் இருத்தல் என்ற நிலை; இதனை இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (31-24) - வைதர்மயந்நேஹவித்யதே - லக்ஷ்மணன் இராமனிடம் "நான் உன்னுடன் வருவதற்கு அனுமதிக்கவேண்டும்; இதனால் எந்தவிதமான தர்மமும் கெட்டுவிடாது; நானும் எனது பிறவிப்பயனை அடைந்து விடுவேன்" - என்பதில் காணலாம். இராமனின் தோள்வலிமை எத்தகையது என்று உணர்ந்தவன் என்பதால், ஒளஷதம் உட்கொண்டவன் ஸர்ப்பம் ஒன்றின் வாய்க்குள் தைரியமாகக் கைவிடுவது போன்று, இராவணனின் இருப்பிடமான அசோகவனத்தில் இருந்தபோதிலும், ஸுந்தரகாண்டம் (22-16) - த்வந்நீசசுவத்ஸ்ம்ருத: - அவன் யானை போன்றவன், நீயோ அற்பமான முயற்குட்டி போன்றவன் - என்றாள்; அதாவது அவனுக்கும் உனக்கும் எந்தவிதத்தில் பொருத்தம் என்று கடிந்துகேட்டாள். அப்படிப்பட்டவள், இப்போது அந்த ஸர்வேச்வரனின் ரக்ஷகத்தன்மை மீதே சந்தேகம் கொள்ளும்படி இவளது நிலை ஆனது. ஏன் என்றால் ஸுந்தரகாண்டம் (38-48) - மவைவ துஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் - யாரும் என்னைப் பொருட்படுத்தவில்லை என்றால், நான் ஏதோ பெரிய பாவம் செய்திருப்பேன் போலும் - என்று தனது ஸ்வரூபத்தின் மீதே ஐயம்

கொண்டதால் ஆகும். ஆனால் இவளே தன் பக்கம் பாவம் உள்ளது, அதனால்தான் அவன் வரவில்லை என்று ஒப்புக்கொண்ட பின்னர், அவனை “இரங்கார்” என்று பழித்துக் கூறுவது எப்படிப் பொருந்தும் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இவளுக்கு அவனது க்ருபை செய்யும் தன்மை பற்றிய ஞானம் மட்டுமே உதித்தது அல்லாமல், தனது ஸ்வரூபம் பற்றிய சிந்தனை ஏற்படவில்லை; அதாவது அவனுடைய கலக்கத்தை இவள் அறியவில்லை. இவளது ஸ்வரூபஞானம் எத்தன்மையது என்றால் ஸுந்தரகாண்டம் (37-62) - தத்தஸ்ய ஸத்ரு சம்பவேத் - அவன் இங்கு வந்து இராவணனை அழித்துவிட்டு என்னை அழைத்துச் சென்றால் மட்டுமே அவனுக்கு அழகு - என்பதாகும். இதனை விடுத்து இப்போது அவனைப் பழித்தபடி உரைத்தல் என்பது இவளது ஸ்வரூபஞானம் என்ன என்பதை அறியாமல் உள்ளாள் என்பதாகும். இவளைப் பிரிந்து அவன் எப்படி உள்ளான் என்றால் ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - நைவ தம்சாந்ந மசகாந்ந - தன் சரீரத்தில் மொய்க்கின்ற பூச்சிகளைக்கூட அவன் உணர்வதில்லை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளான். சரி, அப்படியே மனம் லயித்தாலும், பூச்சிகள் கடிப்பது, ஊர்வது கூடவா தெரியாது என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். அதாவது ஸுந்தரகாண்டம் (36-42) - த்வக்கதேநாந்தராத்மநா - அவன் மனம் முழுவதும் உங்களிடமே உள்ளதால் - என்னும்படியாக, பசுவின் குளம்பு மூலம் ஏற்படும் பள்ளத்தில் உள்ள நீர் கலங்குவது போன்று அல்லாமல், பெரிய கடல் ஒன்று கலங்குவது போன்று உள்ளான். ஸுந்தரகாண்டம் (65-25) - ஊர்த்வம் மாஸாந்ந ஜீவிஷ்யே - நான் ஒரு மாதத்திற்கு மேல் உயிர் வாழமாட்டேன் - என்று அவள் உரைக்கும்படி இருந்தாள்; ஸுந்தரகாண்டம் (66-10) - ந ஜீவயம் சஷணம் அபி - அவள் இன்றி ஒரு நொடி கூட இனி நான் இருக்கமாட்டேன் - என்று கூறும்படி இவன் இருந்தான். இருவரும் இவ்விதம் தங்களை மாய்த்துக் கொள்ளும்படி ஏன் கூறிக் கொண்டனர் என்றால், இருவரும் ஒருவரது விருப்பத்தை மற்றவர் அறியும்படி இருந்தனர் என்பதால் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “இன்றாக நாளையேயாக இத்யாதி”, “நின்னருளென்பாலதே” உன் க்ருபை யென் பக்கலதே, அதில் ஸந்தேஹமில்லை. ”நன்றாக நானுன்னையன்றிலேன் கண்டாய் நாரணனே” சேஷபூதனாய் உன்னையொழிய ஸ்த்திதியில்லாமையாலே, உனக்கு சேஷபூதனையொழிய சேஷித்வமில்லாமையாலே, இரண்டுக்குமடி இதுதானே யென்கிறது. நாரங்களையொழிந்த நாராயணனில்லாமையாலே. நாராயணனென்று

ஸ்வரூபத்தையம் குணத்தையுஞ் சொல்லுகிறது. குறைவாளனையொழிய நிறைவாளனாக மாட்டான். சேஷபூதனையொழிய சேஷியாகமாட்டான். (இரங்கார்) வாராதொழிந்தால் பூசவனவும் புலர்த்துவனவு மிரட்டிக்கவேணுமோ? (அம்மனோ) புலியென்னுமாபோலே. "ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்" என்கிற தத்வத்தை "அம்மே" என்றஞ்ச வேண்டும்படி இவளுக்குப் பிறந்த ஸ்வரூபாந்யதாபாவம். "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி குதத்ச்சந" என்று புத்திபூர்வம் பண்ணின பாபத்துக்குமஞ்ச வேண்டாதபடியிருக்க ப்ரஹ்மத்தினுடைய வாநந்தத்தை யறிந்தவனுக்கு ப்ரஹ்மந் தன்னையே யறியச் செய்தேயு மஞ்சவேண்டும்படியிறே இவள் தசை. "ஓ" என்று க்ரௌர்யத்தைச் சொல்லுகிறது. அசையென்றுமாம்.

விளக்கம் - இப்படி ஒன்றை விடுத்து மற்றோன்று உயிர் தாங்காது என்பதற்கு ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறார். இதற்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (7) - இன்றாக நாளையேயாக - என்று பாசுரத்தைக் கூறுகிறார். இந்தப் பாசுரத்தில், "இன்றோ, நாளையோ அல்லது சிறிது காலம் கழிந்தோ உனது க்ருபை என் மீது நிச்சயமாக ஏற்படப்போகிறது. ஏன் என்றால் அடிமையான எனக்கு உன்னைத் தவிர்ந்து வேறு இருப்பு இல்லை", என்றது காண்க. நாரம் என்பதான நரர்களைத் தவிர்ந்து நாராயணன் இல்லை. நாராயணன் என்று எஜமானத் தன்மையான ஸ்வரூபத்தையும், வாத்ஸல்யம் உள்ளிட்ட குணங்களையும் உரைக்கிறார். நரங்கள் என்பதான சேதநர்களை விட்டு அகன்றால் அவனுக்கு ஏற்படும் தோஷத்தை உரைக்கிறார். குறை உள்ளவன் என்று ஒருவன் இருந்தால் மட்டுமே நிறைந்தவன் ஒருவன் உள்ளான் என்று கூற இயலும்; அடிமை இருந்தால் மட்டுமே எஜமானன் என்று இருக்க முடியும், அவர்கள் இல்லை என்றால் நிறைவாளனும் இல்லை, எஜமானனும் இல்லை. (இரங்கார்) - அவன் வராமல் இருந்தால் பூசிக்கொள்ளும் சந்தனமும், அவனுக்காகக் காத்திருத்தல் காரணமாக அது உலர்ந்து உதிர்வதும் இரட்டிப்பாக உள்ளதே. (அம்மனோ) - புலி அல்லது ஸர்ப்பத்தைக் கண்டு அச்சம் கொள்வது போன்று உரைக்கிறாள். ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் - அனைத்து உயிர்களுக்கும் நன்மையைச் செய்யும் நண்பனாகவே அவன் உள்ளான் - என்றுள்ள அவனைக் கண்டு அச்சம் கொள்ளும்படியான நிலை இவளுக்கு ஏற்பட்டதே! தைத்திரீய ஆநந்தவல்லீ (2-9) - ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி குதத்ச்சந - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் பற்றி அறிந்த ஒருவன் அதன் பின்னர் வேறு எதனையும் குறித்து அஞ்சுவதில்லை - என்று உள்ளதற்கு ஏற்ப, செய்யும் செயலானது பாவம் என்று நன்றாக உணர்ந்திருந்தும் பாவம் செய்தால்

ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தம் பற்றி அறிந்தவன் அஞ்சுவதில்லை என்ற நிலை உள்ளது; ஆனால் ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அறிந்த ஒருவன் ப்ரஹ்மத்தையே அறிகிறான் என்றுள்ளபோதிலும், அச்சம் கொள்வது போன்ற நிலையில் இவள் உள்ளாள்.

வ்யாக்யானம் - (இலங்கையித்யாதிபிரானார்கொடுமைகளே) - "ஒருத்திக்காகக் கடலை யடைத்து லங்கையை ராமனென்றும் லக்ஷ்மணனென்னும் எழுத்து வெட்டின அம்புக்களைப் புகவிட்டுக் குட்டிச்சுவரும் மட்டைத்தெங்குமாக்கி மூலையடி போகப் பண்ணின இந்த உபகாரகனுடைய இந்த நீர்மையெல்லாமெங்கே குடிபோயிற்றோ?" என்று எம்பாரருளிச்செய்வார். "இதுவு மழகியதொன்றுண்டா யிருக்கலாகாதென்று அஸூயையாலே யழித்தானத்தனை காண், ஒருத்திக்காக உதவினவனல்ல காண்" என்று திருமலை நம்பி.

விளக்கம் - (இலங்கையித்யாதிபிரானார்கொடுமைகளே) - சீதை ஒருவளுக்காக கடல் மீது பாலம் அமைத்து, இராமன் மற்றும் லக்ஷ்மணன் என்ற பெயர் எழுதப்பட்ட அம்புகள் கொண்டு இலங்கையை "இடிந்த மாளிகைகளும், அனைத்து மட்டைகளையும் இழந்து மொட்டையாக நிற்கின்ற தென்னைமரங்களும்" என்று மாற்றிய இந்த உபகாரகனின் நீர்மைக் குணத்தை நாம் இங்கு காணவில்லை; அந்த நீர்மைக் குணம் எங்கு சென்றது?", என்று ஸ்வாமி எம்பார் இங்கு உரைப்பார். "இந்த இலங்கை நம்முடைய அயோத்தியைக் காட்டிலும் அழகாக உள்ளதே, இப்படி இருக்கக்கூடாது என்று பொறாமை கொண்டு அழித்தான் போலும்; ஒருத்திக்கு உதவுவதற்காக அழிக்கவில்லை போலும் (அப்படி ஒருவளுக்காக அழித்தான் என்றால் இப்போது இவளுக்கக் வந்திருக்கவேண்டுமே என்று கருத்து)", என்று ஸ்வாமி திருமலைநம்பி உரைப்பார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்